

Orânduiri sociale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu

Orânduiri sociale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu

După ce, timp de două secole, creștinii au fost mai tot timpul persecutați și omorâți pentru că ei nu se închinau la niciunul dintre numeroșii zei ai națiunilor din Imperiul roman, iată că cineva s-a gândit să împace lucrurile, că tot, după atâtea eforturi creștinii nu au fost nimiciti. Împăratul Constantin a cercetat ce reprezentau de fapt creștinii pentru imperiul lui și, fără doar și poate, a ajuns la concluzia că ei i-ar fi putut fi de folos. Doar nu spunea apostolul Pavel: "Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el. Pentru că nu este autoritate decât de la Dumnezeu; și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se opune autorității se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu; și cei care se împotrivesc își vor primi judecata" (Rom. 13.1-2) și "dați tuturor ce le datorati: cui îi datorati taxă, taxă; cui vamă, vamă; cui teamă, teamă; cui onoare, onoare" (Rom. 13.7). Ori, cărui guvernament nu îi convine să guverneze peste niște oameni care trăiesc după asemenea principii și nu caută să se sustragă de la plata taxelor și nu gândesc să îl răstoarne din funcție? Și nu spusese Isus: "Dați deci Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu"? (Mat. 22.21). Atunci Cezarului îi convenea de minune să i se dea ceea ce cerea el, cât despre Dumnezeu, din vreme ce nu venea în persoană să-și ceară drepturile, Cezarul putea aranja ca acelea care se vor da pentru Dumnezeu să nu-l deranjeze pe el cu nimic. Și așa a ajuns "sfântul" împărat să impună creștinismul ca religie de stat, și toți, spre a fi pe placul împăratului, s-au făcut creștini. Astfel, după cum spunea cineva, lumea a căpătat o spoială de creștinism, iar biserica a ajuns să fie pătrunsă adânc de spiritul lumii, până într-atât încât, în loc să fie adunarea celor care nu sunt din lume (v. Ioan 16.18-19, 1 Ioan 2.15-17, Iac. 4.4), a ajuns să fie o organizație cu mare influență în societate.

Apoi, și după ce imperiul s-a destrămat, fiecare rege și chiar fiecare senior pe domeniul lui susținea că el are autoritate din partea lui Dumnezeu și că popoarele trebuie să i se supună, dar nu avea nicidecum în vedere responsabilitatea pe care, în calitate de conducător, o avea față de Dumnezeu pentru felul în care guverna peste supușii săi. Punând accentul pe textele amintite mai sus, ignora în mod voit textele din Scriptură care arătau responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu a conducătorilor. Și, deasupra tuturor, s-a ridicat Papa, cu pretenția de a fi "Vicarius Filii Dei" – adică locțiitorul Fiului lui Dumnezeu – și urmaș al apostolului Petru. Aceasta ignorând în mod voit că, după înălțarea lui Isus, doi îngeri le-au spus ucenicilor: "acest Isus, care a fost înălțat de la voi la cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer" (Fapt. 1.11), adică va veni în persoană și nu prin delegați sau reprezentanți. Și nici Petru și nici Pavel nu au desemnat nici un fel de succesori ai lor. Ba, în ceea ce privește numărul apostolilor, el rămâne 12, și așa este menționat și în Apocalipsa. Nici vorbă de succesiune apostolică în Noul Testament. Și totuși Papa avea pretenția de a guverna lumea în numele Fiului lui Dumnezeu și că el este acela care trebuie să pască națiunile cu un toiag de fier (Ps. 2.9), când acest text se aplică numai la Domnul Isus atunci când El va veni personal să împărătească pe pământ.

Și toți aceștia care pretindeau că guvernează din partea lui Dumnezeu ignorau în mod voit responsabilitatea pe care o aveau față de Dumnezeu și că "dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el și va mânca și va bea cu bețivii, domnul acelui rob va veni într-o zi în care el nu așteaptă și într-un ceas pe care nu-l știe; și îl va tăia în două și îi va rândui partea cu cei fățarnici; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților" (Mat. 24.48-51).

Sigur că Dumnezeu nu a îngăduit perpetuarea unor asemenea monstruoziități, așa că, la timpul hotărât de El, au venit revoluțiile și unii dintre cei care se pretindeau a fi împuterniciți de Dumnezeu, dar nesocoteau învățăturile Bibliei, au ajuns chiar să fie decapitați. Și astfel s-a închis un capitol lung și deosebit de sumbru al istoriei omenirii, care și astăzi este numit "evul întunecat".

Și, după acea perioadă în care conducătorii pretindeau a fi împuterniciți de Dumnezeu, cei care au capital au ajuns să domine lumea, și, așa cum vedem cel mai bine azi, totul este dominat de marile finanțe. Așa este orânduirea capitalistă, care proclamă principiul liberei concurențe: anume că fiecare este liber să facă eforturi pentru a se impune pe piață. Este oare aceasta ceva nou? Nicidecum! Pentru că, în cartea Ecelsiastul, cu aproximativ un mileniu înainte de Hristos, împăratul Solomon scria: "am văzut toată truda și toată iscusința la lucru: aceasta este doar din gelozia omului față de aproapele său" (Ecl. 4.4). Iată prima enunțare din istorie a principiului concurenței. Dar acest principiu are rădăcini și mai adânci: în grădina Edenului, șarpele l-a ispitit pe om cu sugestia "veți fi ca Dumnezeu" (Gen. 3.5) – adică știind mai multe și cu posibilități de a face mai multe. Ori, dacă nu poate să ajungă chiar ca Dumnezeu, omul caută să se arate cumva superior semenului său. Și această realitate care este recunoscută în capitalism și luată drept motor al societății, ceea ce face ca orânduirea capitalistă să fie cel mai bine adaptată la ceea ce este omul și să aibă cel mai mare succes dintre toate orânduiri de până acum.

Dar, în această concurență acerbă, mulți sunt dați la fund și se simt oprimați și nedreptățiți: de ce unii să aibă atât de multe bunuri materiale încât depășesc mult necesitățile lor, iar ei să ducă lipsă? Așa că, drept replică a apărut, în mod necesar gândirea socialistă și comunistă. Și comunismul își propune – cel puțin la nivel declarativ – ca orice om să aibă lucrurile de care are nevoie și nimeni să nu ducă lipsă, și chiar toți să fie la fel de avuți. Dar atunci nu se respectă principiul concurenței care este înscris în caracterul omului. Și, recunoscând că orânduirea socială comunistă nu se potrivește cu caracterul omului, teoreticienii comunismului au formulat ideea că este necesară "formarea omului de tip nou", adică unui tip de om cu alt caracter ... Însă nici această idee nu este deloc nouă, pentru că, în evanghelia după Ioan, Domnul Isus îi spunea lui Nicodim: "adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3.3). Și, mai înainte, despre aceasta scria profetul Ezechiel "vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi; și voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în rânduielile Mele și să păziți judecățile Mele și să le faceți" (Ezec. 36.26-27), această schimbare fiind urmată de binecuvântare și belșug. Și, dacă este să comparăm principiile morale pe care Dumnezeu le dorește respectate cu ceea ce propun teoreticienii comunismului ca normă de viață constatăm o mare asemănare. Și, pe baza acestei potriviri, patriarhul Justinian Marina a tras concluzia că, din vreme ce comunismul urmărește să creeze omul nou, comunismul este după voia lui Dumnezeu! Dar comuniștii se declară ateï și neagă cu înverșunare existența lui Dumnezeu și zic că ei vor crea omul de tip nou, pe când Scriptura spune că această transformare a omului o va face Dumnezeu însuși... Ce pare mai logic? Ca omul să se transforme pe sine singur, fără a interacționa decât cu alți oameni mai mult sau mai puțin ca el însuși sau ca Dumnezeuul atotputernic să-l transforme pe om? Încercând să se transforme singur, omul nu reușește decât să-și mascheze pentru câțva timp firea lui, adevăratul lui caracter urmând să răbufnească sub presiunea unor împrejurări pe care el nu le-a putut prevedea...

Și istoria demonstrează absurditatea teoriei comuniste. După răsturnarea de la putere a capitaliștilor, cei care au condus revoluțiile comuniste s-au întronat ca niște dictatori. Ei se proclamau ateii, și, prin aceasta doreau să fie ei dumnezeii. Și, în acest sens, a rămas consemnată expresia favorită a unui lider comunist: “eu sunt dumnezeul tău”. Apoi, dacă tot statul comunist a ajuns să le asigure oamenilor minimul necesar pentru a trăi cât-de-cât, atunci cei mai mulți au ajuns să se străduiască să nu muncească mai deloc, ci să mimeze munca și să mintă că depășesc planul și au realizări minunate... Astfel, comunismul a ajuns să se prăbușească economic. Și astăzi, în China, unde la putere este Partidul Comunist și nu mai există alt partid politic, economia chineză nu este condusă după principiile lui Lenin, la care Partidul Comunist Chinez a renunțat demult, ci după principii capitaliste...

Atunci, ce să așteptăm, decât venirea Domnului Isus, care a spus: “Eu vin curând”. Și, dacă au trecut aproape 2000 de ani de când Ioan a scris aceasta în Apocalipsa, aceasta nu este pentru că L-ar împiedica niște forțe să vină, ci pentru că El încă mai așteaptă ca unii oameni să se pocăiască și să vină la credință și astfel să primească viața eternă, pentru că, la venirea Lui pe pământ pentru ca să-și instaureze împărăția, El îi va judeca pe toți cei care vor fi atunci pe pământ. Sub domnia Lui, timp de 1000 de ani pământul va fi binecuvântat și atunci se vor realiza visele de dreptate și de belșug pe care le-au avut oamenii pe pământ timp de milenii. În acel timp de 1000 de ani, diavolul va fi legat. “Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului ... Și s-au suit pe întinderea pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea cea iubită; și a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit” (v. Apoc. Cap. 20).

Dar, dacă este să ne punem încrederea în Domnul Isus, aceasta este în primul rând nu pentru pământul acesta, ci “dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus. Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți. În Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (1. Tes. 4.14-17).

clickbible.org